

ת"פ 16495/10/12 - מדינת ישראל נגד אלברט מלכה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 16495-10-12 מדינת ישראל נ' מלכה
בפני כב' השופטת הדסה נאור

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד אביב בר אור
נגד
אלברט מלכה
ע"י ב"כ עו"ד אביטל אמסלם
המאשימה
הנאשמים

הכרעת דין

1. בין הנאשם לבין הגב' בת עמי ורסנו (להלן: "**הגב' ורסנו**") נרקמו יחסי קרבה, רומנטיים או ידידותיים, תהא ההגדרה אשר תהא, שנמשכו כשנה, בין השנים 2008-2009.

אין מחלוקת כי במהלך התקופה האמורה העבירה הגב' ורסנו לידי הנאשם סכום הנע סביב ה-50,000 ₪.

אם בתחילה, במהלך חקירותיו במשטרה, טען הנאשם כי מדובר היה בסכומים נמוכים בהרבה והם ניתנו לו כתרומה, הרי שכיום, לאחר שגמלה בליבו של הנאשם ההחלטה לומר את האמת, וכדבריו "**רציתי להגיד את האמת לשופטת. היום התעוררה בי מחשבה שאני רוצה להגיד את האמת**", אין עוד מחלוקת ממשית לגבי סכומי הכסף שקיבל הנאשם כהלואה מגב' ורסנו, בתקופה הרלוונטית לכתב האישום.

הנאשם אישר בעדותו בבית המשפט, הן בחקירתו הראשית והן בחקירתו הנגדית, שקיבל מגב' ורסנו, במהלך התקופה, הלואות בסכומים שונים של אלפי שקלים בכל פעם וכן סכום נוסף של \$8,000 שקיבל ממנה כדי שיוכל, לדבריו, לקבל דירה מחברת עמידר.

אין גם חולק כי בתקופה הרלוונטית, במהלך תיקון מנורה בביתה של הגב' ורסנו, נפגע הנאשם במכה בראשו, משולחן שיש שהתמוטט לאחר שנשען עליו, וכי כתוצאה מכך נגרמו לו חבלות בפניו.

בעקבות הפגיעה פנה הנאשם אל עו"ד יהושע שחם (להלן: "**מתלון 1**"), עמו הייתה לו ולגב' ורסנו היכרות מוקדמת, על מנת שיטפל בתביעת הפיצויים שלו מול חברת הביטוח.

מוסכם על הצדדים כי בעקבות טיפולו של מתלון 1 בתביעה הוסכם עם חברת הביטוח שהנאשם יקבל, לסילוק

סופי של תביעתו, סכום של 15,000 ₪, שהופקדו בידי הנאמנות של מתלון 1 ע"י חברת הביטוח.

אין מחלוקת כי מתלון 1 העביר לידי הגב' ורסנו את סכום הפיצוי שהתקבל בניכוי שכר טרחתו בסך 1,500 ש"ח, כתשלום על חשבון חובו של הנאשם לגב' ורסנו.

אין גם מחלוקת שלאחר שהתקבל הכסף מחברת הביטוח וחלקו הארי הועבר לידי הגב' ורסנו, הביע הנאשם מורת רוח מהסכום הנמוך שהתקבל ודרש לקבל חזרה מידי הגב' ורסנו את הכסף שהועבר אליה, בטענה שברצונו לתבוע את חברת הביטוח על סכום גבוה מזה עליו הוסכם ולהחזיר את חובו לגב' ורסנו לאחר שיקבל את הפיצוי המוגדל.

השאלה שבמחלוקת - האם על רקע הסכסוך הכספי - העברת כל כספי הפיצויים, בניכוי שכר הטרחה של מתלון 1, לגב' ורסנו וסירובה של הגב' ורסנו להשיב לנאשם את הכספים שהועברו אליה מכספי הפיצויים - איים הנאשם על מתלון 1 ועל בנה של הגב' ורסנו, מר ליאור שי (להלן: "**מתלון 2**"), כמיוחס לו בעובדות כתב האישום.

2. כתב האישום מחזיק שני אישומים ומייחס לנאשם שתי עבירות איומים, על פי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

אפתח באישום השני המוקדם בזמן לאישום הראשון.

על פי העובדות המתוארות **באישום השני**, הגיע הנאשם בתאריך 8.7.12, בשעה שאינה ידועה במדויק למאשימה, למשרדו של מתלון 1, אשר ייצג אותו בתביעה כנגד חברת ביטוח, ברחוב שץ 7 בתל אביב ואיים עליו, בכך שטלטל את הארון במשרדו, דפק על שולחן משרדו, עשה תנועות אגרוף לעברו ודרש ממנו החזר שכר טרחה בגובה 1,500 ₪ אותו שילם לו.

על פי העובדות המתוארות **באישום הראשון**, הגיע הנאשם בתאריך 10.7.12, בשעת בוקר שאינה ידועה במדויק למאשימה, לביתו של מתלון 2, ברח' שטיבל 3 בתל אביב ועל רקע בקשתו ממנו שידאג שגב' ורסנו תחזיר לו סכום כסף, איים עליו בכך שאמר לו שיש לו אחיינים במגדלי תל אביב "ואם הוא עושה להם טלפון או רומז להם רמז הכי קטן הם יכולים להעלים את מי שהוא רוצה".

3. **הראיות הנוגעות לאישום השני:**

אין מחלוקת כי במועד הנטען בעובדות כתב האישום הגיע הנאשם למשרדו של מתלון 1 ויצא מהמשרד כשבידו

שיק על סך 1,500 ₪, החזר שכר הטרחה שניכה המתלון 1 מדמי הפיצויים שהתקבלו עבור הנאשם.

אין גם מחלוקת כי הנאשם הגיע למשרד כשהוא עצבני וכועס על מתלון 1.

המחלוקת היא בשאלה, האם עובר למסירת השיק איים הנאשם על המתלון 1, כפי שמתואר בעובדות כתב האישום, כטענת מתלון 1, או שמא הגיע למשרד לאחר תיאום עם מתלון 1, אשר סיכם עמו מראש להחזיר לו את סכום שכר הטרחה, כטענת הנאשם.

מאחר שלא היו עדים לאירוע במשרדו של מתלון 1 עומדות לפניי לכאורה גרסה מול גרסה. לכאורה, צינתי, שכן למעשה הנאשם מאשר בסופו של יום שהגיע כעוס ועצבני למשרדו של המתלון 1 וכי נהג במקום באלימות כלפי רכושו של המתלון 1, כפי שיובהר להלן.

וכך תיאר **המתלון 1**, בעדותו בבית המשפט, את מה שארע במשרדו מרגע שהנאשם הגיע: **"ב-8.7.12 הנאשם הגיע למשרד שלי ב'אטרף' [...] הוא התפרץ בזעם רב וסחט ממני 1500 ₪, שהייתי חייב לשלם לו. יש לי ארונות עם תיקים מעץ. מדובר אולי במאות תיקים והוא התחיל להוריד את הארון לעבר הרצפה. מדובר במי שיש לו הרבה מאוד כוח. אחר כך הוא ניגש לשולחן שלי והרים את הפלטה של זה. הפלטה יצאה מהחורים. פחדתי פחד מוות. נאלצתי לכתוב לו שיק על סך 1500 ₪. הוא דרש החזר שכר טרחה. הוא אמר 'אני צריך 1500 ₪. תכתוב שיק, או שאהרוס לך את המשרד'. זה היה באיום ובהתנהגות. האיום היה גם במלל. [...]"**

לאחר שרוענן זכרונו, מהודעתו במשטרה, הוסיף שנזכר **"שהוא גם עשה תנועת אגרוף"**.

המתלון 1 הכחיש בתוקף את טענת הנאשם לפיה תיאם עמו להחזיר לו את דמי שכר הטרחה **"לא היה ולא נברא. מ-10/76 אני עורך דין פעיל. מעולם לא החזרתי אגורה ללקוח [...] אני לא יודע מאיפה הוא המציא את הדברים"**.

על פי גרסתו, לאחר שהנאשם עזב את משרדו התקשר לגב' ורסנו והזהירה מפני הנאשם, לאחר שהלה **"אמר שהוא הולך לגב' בת עמי (הגב' ורסנו - ה.נ.), שאם הוא יקבל את הכסף שמגיע לו - הוא יחזיר לי את הכסף שלי. לאור המצב הפסיכוטי שהוא היה בו, טלפנתי והזהרתי את בת עמי [...] פחדתי עליה. מדובר באשה מבוגרת. פחדתי שהוא ירע לה ויפגע בה"**.

גרסת המתלון 1, לא עורערה בחקירתו הנגדית, כששב, בתשובותיו לשאלות ב"כ הנאשם, על גרסתו בחקירתו הראשית והיא אף מקבלת חיזוק, הן לגבי הרקע לאירוע במשרדו והן לגבי האזהרה שקיבלה ממנו הגב' ורסנו, בעדותה של גב' ורסנו ואף חיזוק מסוים, לגרסתו על שארע במשרד, מפי הנאשם עצמו.

הנאשם מסר את גרסתו לאירוע, מושא האישום השני, לראשונה בחקירתו במשטרה ולימים בעדותו בבית המשפט.

בחקירתו הראשונה במשטרה אישר כי הגיע למשרדו של המתלון 1 במועד הנטען, לטענתו לאחר שהאחרון הזמינו להגיע למשרד ולקבל ממנו החזר שכר טרחה בסך 1,500 ₪, שם נפגש עמו וקיבל ממנו שיק על הסכום המוסכם.

הנאשם הודה שרב והתווכח עם מתלון 1 במשרד, לדבריו, בקשר לתביעה ולא בקשר לקבלת הסכום של 1,500 ₪, שהשבתו "**היה מתואם (ביניהם -ה.ג.) מראש**", אך הכחיש את הטענה שניער את הארון תוך כדי הדרישה וקבלת הכסף מהמתלון 1.

זה המקום לציין שבעדותו בבית המשפט העלה גרסה חדשה לסיבה שבעטיה הזמינו המתלון 1 למשרדו. על פי גרסה זו הגיע למשרדו של מתלון 1 במועד האירוע כדי שיחליף לו שיק, שנתן לו בהזדמנות קודמת, על סך 1,500 ₪ לפקודתו, לשיק לפקודת גרושתו, מאחר שלא הצליח לפרוע אותו בבנק.

לא ברור בדיוק מדוע שינה הנאשם את גרסתו, אך מתלון 1 לא נשאל על כך דבר, אף שעל פי גרסתו החזיר לנאשם את שכר הטרחה בסך 1,500 ₪ לאחר שאוים על ידו.

אף שחזר פעם אחר פעם, בעדותו הראשית בבית המשפט, על תיאור תחושות הכעס שהציפו אותו וליוו אותו לאורך כל המפגש עם מתלון 1 במשרדו של האחרון, לאור חוסר שביעות רצונו מהתנהלותו של מתלון 1, כלפיו וביחס לכספי התביעה שהתקבלו מחברת הביטוח, שב והכחיש הנאשם שניער או טלטל את הארון במשרד ולשם המחשה אף הוסיף "**הארון הזה שהוא מדבר עליו תפוס דיבילים, ואתם יכולים לראות את זה גם היום, שאי אפשר להזיז את המזנון אפילו מילימטר. שני טון מסמרים**".

אלא שהנאשם התקשה להתמודד עם בקשת ב"כ המאשימה, בחקירתו הנגדית, להסביר כיצד בעצם ידע שהארון היה מחוזק באמצעות דיבילים, אם הם נמצאים מאחורי הארון והשיב תשובה מגומגמת ומבולבלת "**כשאתה מרכיב ארון כזה שיכול להחזיק מסמכים, את כל התיקים של כל הלקוחות שלו, ארון כזה שהוא רעוע, לא עשוי מברזל, הוא תפוס עם כל ארון כזה תפוס עם דיבילים. זה ידוע. אני יודע, במקרה הייתי אצלו הרבה במשרד וראיתי את כל המשרד שלו, ראיתי את כל התמונות שהוא מביא לשם ודברי האמנות, וראיתי שהכול שמה יציב וחזק ואף אחד לא פירק לו ואף אחד לא איים עליו והכל היה בסדר. אף אחד, בחיים לא**".

לא למותר לציין שמתלון 1, שהעיד בחקירתו הנגדית ש"הארון היה צמוד לקיר וקשה להכניס יד" לא

התבקש לתאר את האופן בו היה הארון מוצמד לקיר ולא עומת עם גרסת הנאשם, שהועלתה לראשונה בעדותו בבית המשפט.

עם זאת הודה הנאשם, כבר בתשובה לשאלת באת כוחו בחקירה הראשית, כי לאור תחושות הכעס שחש כלפי מתלון 1, אמר, בעת יציאתו מהמשרד, "קיבינימט", בעט במזנון ונתן שתי דפיקות על המזנון "על העץ" והלך ואף אישר לבקשתה ש"יכול להיות שעשיתי לו תנועת אגרוף".

כשעומת, בחקירתו הנגדית, עם העובדה שלא סיפר בחקירתו במשטרה שדפק על הארון, השיב שהוא חושב שאמר ותיאר פעם נוספת את מעשיו "דפקתי דפיקות של עצבים כאלו [...] ובעטתי ברגל גם בפינה [...] והלכתי. התעצבנתי והלכתי [...] שתי דפיקות ככה ברעש...זה הכול".

הנאשם אמנם לא הודה שאיים גם מילולית, כגרסת המתלון 2 ואף הכחיש שדחף את הארון, אך די בתיאורו כדי ללמד על אווירת האימה שהטיל בהתנהגותו במשרד.

על אף האמור ראיתי לנכון להדגיש כי בעוד שעדותו של המתלון 1 הייתה הגיונית וקוהרנטית ולא נמצאו בה סתירות או פרכות. גרסתו של הנאשם, לא שידרה אמינות והייתה משוללת הגיון.

ניכר היה שהנאשם מבקש למזער את חומרת התנהגותו, וטענתו לפיה הוזמן על ידי המתלון 1 כדי שהאחרון ישיב לו את שכר טרחתו אינה סבירה ואינה מעוגנת במקור הגיוני, כפי שאף הצביע על כך המתלון 1 בעצמו, ששאל בתמיהה מדוע שישב לנאשם את שכר טרחתו, אלא אם כן חש מאוים מדבריו וממעשיו.

הגב' ורסנו סיפרה בעדותה על הכספים שהלוותה לנאשם ואף הדגישה כי לנאשם הייתה כוונה טובה להחזיר כל סכום שלקח וכי מדי פעם היה נותן לה סכומים שונים על חשבון החוב.

על פי גרסתה לאחר שהגיש תביעה נגד חברת הביטוח הבטיח לה שכאשר יקבל את כספי התביעה יחזיר לה את הכסף. אולם, כשנודע לו שהוא עומד לקבל 15,000 ש"ח מהביטוח שינה דעתו והודיע לה כי אינו מעוניין להחזיר לה את הכסף שכן בכוונתו להגיש תביעה גדולה נגד הביטוח ואז הוא יחזיר לה את המגיע לה. כל ניסיונותיה להתפשר עמו על קבלת חלק מסכום התביעה שקיבל עלו בתוהו ולכן תבעה אותו וקיבלה את הכסף באמצעות הליכים בהוצאה לפועל.

לדבריה, בבוקרו של יום האירוע במשרדו של מתלון 1, התקשר אליה הנאשם דרש ממנה שתחזיר את הכסף "צעק השתולל וקילל [...] הוא אמר שהוא ישיג את הכסף ממני בטוב וברע. הוא אמר שהוא הולך למפעל של הבנות שלי, לבן שלי ושהוא יקבל את הכסף".

מאוחר יותר באותו יום שוחחה עם מתלון 1, אם כי לא זכרה האם היא התקשרה אליו או שמא הוא התקשר אליה, אשר, לדבריה, סיפר לה באותה שיחה "שהנאשם היה אצלו והפך לו את המשרד".

לאור התרשמותי מאמינות גרסתו של מתלון 1 על מה שארע במשרדו ביום האירוע, הנתמכת בעדותה של הגב' ורסנו, שאף הנאשם לא חלק על מהימנותה, שסיפרה, כאמור לעיל, כי מיד לאחר "ביקורו" של הנאשם במשרד התקשר אליה מתלון 1 וסיפר לה על מה שעולל הנאשם במשרדו, ולאחר שגרסתו של הנאשם, על כל גווניה, למעט הודאתו המאוחרת באלימות כלפי רכושו של מתלון 1, לא נמצאה אמינה על ידי, כאמור לעיל, אני קובעת כי המאשימה הוכיחה מעבר לכל ספק סביר את עובדות האישום השני ולפיו איים הנאשם על מתלון 1 במשרדו, בדרישה לקבל ממנו חזרה את מלוא שכר הטרחה.

4. הראיות הנוגעות לאישום הראשון:

מתלון 2, בנה של גב' ורסנו, סיפר בעדותו על המפגש שהתקיים ביום האירוע, מושא האישום הראשון, בינו לבין הנאשם, שהמתין לו ברחוב סמוך לביתו.

ניכר היה לאורך כל עדותו שהוא מבקש להפחית מחומרת מעשיו של הנאשם ולא מבקש להזיק או להרע לו, יחד עם זאת הקפיד לדייק בתיאור האירוע אף אם בנימה מרוככת.

על פי עדותו החל הנאשם לדבר עמו על כל מיני עניינים כספיים שיש לו עם גב' ורסנו ועל כך שהוא בדרך למפעל התכשיטים של אחיותיו, שמצוי ברחוב המקביל **"ושהוא הולך לעשות שם סוג של מהומה"**. וכי בהמשך הוא מתכוון להגיע לרחוב של גב' ורסנו **"לשכב שם על הכביש"**.

לאור דברי הנאשם התקשר לאחיותיו ולגב' ורסנו להזהירם שהנאשם "מתכוון להגיע לשם, שלא יתנו לו להיכנס" כל זאת כי **"היה בשיחה נימה של איום. התנהגות קצת מוזרה, ראיתי את אבידן שרועדות לו קצת הידיים, ראיתי אותו במצב לא בדיוק הכי רגוע נורמטיבי, היה איום גם ברמזים, לא בדיוק בפירוש. הוא רמז לי 'יש לי אחיינים... מאיזשהו מקום שאם אני אגיד להם אז הם יעשו ככה וככה [...]. הייתה בזה נימה של איום"** לאחר שרוען זכרונו של העד מאמרתו במשטרה נזכר כי הנאשם אמר לו: **"יש לי אחיינים ממגדלי אביב, אם אני מרים להם טלפון הם יבואו ויעלימו את מי שמבקש מהם שיעלימו"**.

כשנשאל בחקירה נגדית האם חשב באמת שהנאשם יעלים אותו, השיב בשלילה אך הוסיף **"היה לי חשש לסיטואציה לא נעימה. אבל לא לפגיעה של ממש, אבל עדיין מי יכול לדעת [...]"**

על שאלת ב"כ הנאשם האם האיום, כלפי אחיותיו ואמו, היה מפורש או משתמע השיב כי באופן כללי ניתן לומר שמדובר היה באיום משתמע אך הוסיף **"אבל בכל זאת היה נימה של איום. שפת הגוף, רעידות בידיים, קצת אפילו, אם אני לא טועה, ככה טיפה קצף מהפה. מן הרגשת דריכות מאד גדולה ולא בדיוק בן אדם שנמצא במצב כאילו שהוא רגוע. אז זה לא היה משהו נעים [...]"**

הנאשם, כבר בעדותו הראשית בבית המשפט, אישר את אמיתות גרסתו של מתלון 2, והדגיש כי **"ליאור לא שיקר"** ושב על כך גם בחקירה הנגדית בהדגישו **"כל מה שליאור אמר זה היה אמת"**.

גם אלמלא אישר הנאשם את נכונות גרסתו של מתלון 2, די היה בהתרשמות מאמינות גרסתו של מתלון 2 על דברי האיום המילוליים שהשמיע באזניו הנאשם, אל מול הגרסאות הסותרות שמסר הנאשם כדי לקבל את גרסת המתלון 2 ולדחות מפניה את גרסת הנאשם.

דווקא ניסיונו של המתלון להקל עם הנאשם, כך שטרם רוענן זכרוננו מאמרתו במשטרה, סיפר רק בקווים כלליים על אופי האיומים, הגביר את מהימנותו.

מאידך הנאשם הסתבך וסיבך עצמו בשלל גרסאות לגבי אופי הדברים שנאמרו על ידו למתלון 2.

כשנחקר במשטרה בחשד לאיום המילולי שהשמיע בפני מתלון 2, לא הכחיש שאמר למתלון שיש לו אחיינים, אך על פי גרסתו, שם, **"לא אמרתי להעלים, אמרתי שיש לי אחיינים שיעזרו לי שאני מלווה מהם כסף"**.

כשנשאל על ידי באת כוחו, בחקירתו בראשית בבית המשפט, האם אמר למתלון 2 שיש לו אחיינים במגדלי תל-אביב השיב: **לא. לא. קודם כל אין לי אחיינים, לא גרים פה, גרים בנהריה. אין לי פה אחיינים אין לי פה אף אחד"**.

כשהתבקש להסביר, בחקירתו הנגדית, למה התכוון כשאמר בחקירתו במשטרה שיש לו אחיינים שיעזרו לו ושהוא מלווה מהם כסף השיב **"קודם כל אין לי אחיינים, אני לא מתעסק עם אחיינים, אין לי משפחה, יש לי אחות אחת [...], אין לי אחים ואין לי אחיינים אין לי אף אחד"**.

לאור תשובתו זו נשאל מדוע אם כן אמר לשוטרת שיש לו אחיינים שיעזרו לו. על כך ענה בנימה מתחמקת **"סתם. הייתי חולה. יכול להיות [...]. אמרתי לשוטרת שתיתן לי ללכת הביתה כי אני לא מרגיש טוב [...]. היא שחררה אותי"**.

תשובה זו אינה מתיישבת, ולו לכאורה, עם התנהלותו של הנאשם בסיום החקירה כשביקש להוסיף בכתב יד משפט נוסף להודעתו, שחשב שיש בו כדי לסייע לו.

התוצאה מכל האמור לעיל היא שאני מקבלת את עדות המתלון כלשונה וקובעת על יסוד האמור בה שבמועד האירוע הנטען, איים עליו הנאשם, באופן ובדרך עליהן העיד.

5. לאור כל האמור לעיל, אני קובעת שהמאשימה עמדה בנטל להוכיח את עובדות שני האישומים ומרשיעה את הנאשם בשתי עבירות של אימים על פי סעיף 192 לחוק העונשין.

ניתנה היום, כ' שבט תשע"ה, 09 פברואר 2015, במעמד הצדדים